

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	9Cdo/289/2020
Identifikačné číslo spisu:	8116215068
Dátum vydania rozhodnutia:	17.08.2022
Meno a priezvisko:	JUDr. Soňa Mesiarkinová
Funkcia:	súdca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2022:8116215068.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Sone Mesiarkinovej a sudcov JUDr. Mariána Sluka, PhD. a JUDr. Martina Holíča, v spore žalobcu D. Q., bývajúceho v J., G. XXXX/X, zastúpeného KAIFER advokátska kancelária s.r.o., so sídlom v Košiciach, Fibichova 11, proti žalovanej Obci Lemešany, so sídlom Lemešany 186, IČO: 00327344, zastúpenej PALŠA a PARTNERI ADVOKÁTSKA KANCELÁRIA spol. s r. o., so sídlom v Prešove, Masarykova 13, o zaplatenie 5 000 € s príslušenstvom, vedenom na Okresnom súde Prešov pod sp. zn. 16C/59/2016, o dovolaní žalovanej proti rozsudku Krajského súdu v Prešove z 25. júna 2020 sp. zn. 20Co/63/2019, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalobca má nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Prešov (ďalej len „súd prvej inštancie“ alebo „prvoinštančný súd“) rozsudkom zo 14. februára 2019 č. k. 16C/59/2016 - 202 uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 5 000 € spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne z tejto sumy od 21. júla 2016 do zaplatenia. Rozhodol, že žalovaná má zaplatiť žalobcovi náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

1.1. V dôvodoch svojho rozhodnutia uviedol, že vykonaným dokazovaním mal za preukázanú skutočnosť, s poukazom na právoplatný medzitýmny rozsudok okresného súdu z 19. februára 2015 č. k. 9C 195/2014 - 52, že právo žalobcu na náhradu za neoprávnené užívanie nehnuteľnosti nachádzajúcej sa v kat. úz. A., zapísanej na LV č. XXX ako parcela č. XXX/X - ostatné plochy vo výmere 1000 m² žalovaným je dané. Následne sa vzhľadom na námietku žalovaného súd prvej inštancie musel zaoberať aj námietkou premlčania. Nakoľko sa žalobca domáhal nároku z bezdôvodného obohatenia, zodpovedal tomu aj režim prípadného premlčania. Poukazujúc na § 107 ods. 1 Občianskeho zákonníka je premlčacia doba 2-ročná, pričom žaloba bola na súd doručená 25.07.2016 a žalobca sa domáha nárokov 2 roky spätne, z tohto dôvodu nemohol byť jeho nárok premlčaný. Pri určení výšky náhrady z bezdôvodného obohatenia, súd vychádzal zo znaleckého posudku č. 149/2015 O.. O. E., a znaleckého posudku O.. C. F. č. 176/2016, ktorých závery žalovaná žiadnym procesne relevantným postupom nevyvrátila.

2. Krajský súd v Prešove (ďalej len „odvolací súd“) rozsudkom z 25. júna 2020 sp. zn. 20Co/63/2019 na základe odvolania žalovanej rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil. Žalobcovi priznal plnú náhradu trov odvolacieho konania.

2.1. Stotožnil sa so závermi súdu prvej inštancie a dodal, že na obdobie, za ktoré žalobca uplatňuje náhradu (od 26. júla 2014 do 25. júla 2016) síce žiadne zmluvné právo zo zmluvy nedopadá, avšak ku dňu účinnosti zákona zmluvný vzťah medzi vlastníkom nehnuteľnosti (prenajímateľom) a nájomcom existoval a preto vznik vecného bremena bol vylúčený (§ 34 ods. 1 zákona č. 66/2009 Z. z.). Tento názor podporuje aj logický výklad, nakoľko by bolo nelogické, ak by napríklad jeden deň existencie nejakého zmluvného vzťahu v čase po nadobudnutí účinnosti zákona č. 66/2009 Z. z. zablokoval dôležitý cieľ zákona, ktorým bolo nahradiť bezprávie stavom právnej istoty až do vykonania definitívnych úprav, čo môže trvať celé roky. Logiku tiež má podľa odvolacieho súdu názor, že niet dôvodu zakladať vecné bremeno ex lége, ak existuje zmluva. A contrario tam, kde zmluvy niet, tam vzniká riziko neistoty, a ako riešenie zákonodarca upravil vecné bremeno. Navyše aj samotný gramatický výklad tomuto názoru neodporuje. Slová zákona ku dňu účinnosti len indikujú favorizovanie zmluvného vzťahu a samozrejme, že nie zmluvného vzťahu z obdobia „ďaleko“ pred nadobudnutím účinnosti zákona, ale zmluvného vzťahu existujúceho v deň (...ku dňu...) účinnosti zákona.

2.2. Odvolací súd uviedol, že si uvedomuje špecifickosť a novosť predmetnej veci aj z pohľadu otázky, či ide o jednorazovú alebo opakujúcu náhradu. Zákon o tejto otázke (o náhrade za vecné bremeno) mlčí, a preto je dôvodné aplikovať všeobecný predpis (Občiansky zákonník). Odvolaciemu súdu sa javilo spravodlivé, že náhrada má korešpondovať s podmienkam na trhu v danom čase a keďže nejde o konečné riešenie (vecné bremeno natrvalo, porov. § 23 ods. 5 Zákona č. 182/1993 Z. z. o vlastníctve bytov a nebytových priestorov), ale dočasné provizórium, ktorého náhrada sa javí byť adekvátne, ak vychádza z podmienok na trhu vždy v danom čase a náhrada sa poskytne len za skutočnú dobu obmedzenia užívania. Za dôvodný preto považoval postup súdu prvej inštancie podľa pravidiel o bezdôvodnom obohatení, podľa ktorého sa obohacuje nielen ten, koho majetok sa bezdôvodne zväčšil, ale aj ten, koho majetok sa nezmenšil, aj keby sa zmenšil, ak by si plnil povinnosti (R 25/1986). Odvolací súd uzavrel, že v danej právnej veci vecné bremeno vzniknúť nemohlo a preto nemožno uvažovať o jednorazovosti náhrady, mal za to, že rozsudok súdu prvej inštancie je správny aj v časti posúdenia námietky premlčania.

3. Proti rozsudku odvolacieho podala žalovaná (ďalej aj „dovolateľka“) dovolanie podľa § 420 písm. f/ a § 421 ods. 1 písm. a/ Civilného sporového poriadku (ďalej len CSP), v ktorom žiadala, aby dovolací súd napadnuté odvolacie rozhodnutie zmenil, prípadne zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

3.1. Prípustnosť dovolania s poukazom na ustanovenie § 420 písm. f/ CSP odôvodnila argumentujúc tým, že odvolací súd jej nesprávnym procesným postupom znemožnil, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu jej práva na spravodlivý proces. Konkrétne namietala absenciu riadneho odôvodnenia napadnutého rozsudku, nezodpovedanie relevantných otázok, vo svojom mimoriadnom opravnom prostriedku pritom obsiahlo uviedla obsah rozhodnutia odvolacieho súdu.

3.2. V rámci namietania nesprávneho právneho posúdenia podľa § 421 ods. 1 písm. a/ CSP žalovaná v podstate zopakovala svoju odvolaciu argumentáciu a prezentovala posudzovaný súdny spor cez prizmu ňou opakovane prezentovaného právneho názoru na vec. Tvrdila, že odklon odvolacieho súdu od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu vidí vo vzťahu k posúdeniu uplatňovanej náhrady za užívanie nehnuteľnosti vo vzťahu k Občianskemu zákonníku v spojení so zákonom č. 66/2009 Z. z.. V ďalšom žalovaná (zhodne s odvolacou argumentáciou) podala vlastný výklad zákona č. 66/2009 Z. z., ktorý upravuje usporiadanie dovtedy neusporiadaných vlastníckych vzťahov k pozemkom pod stavbami, a primerane i k pozemkom, na ktorých je umiestnený cintorín, okrem pozemkov vo vlastníctve cirkví, športový areál alebo verejná zeleň, ktoré boli delimitované na obce a vyššie územné celky v rámci reformy verejnej správy, konkrétne sa zamerala na § 4 cit. zákona, ktorý podľa dovolateľky spája vznik zákonného vecného bremena, pričom nesúhlasí, že by vznik vecného bremena mal byť spájaný výlučne len s jediným okamihom a to dňom účinnosti zákona. Podľa jej názoru bolo potrebné pri právnom posúdení veci o žalobou uplatnenom nároku vychádzať predovšetkým z Občianskeho zákonníka a z tam uvedenej koncepcie práv k cudzím veciam a vecných práv, či vecných bremien. Zákonné vecné bremeno síce vzniklo účinnosťou zákona č. 66/2009 Z. z., no vlastníka dotknutej nehnuteľnosti

obmedzilo vo výkone vlastníckeho práva až dňom nasledujúcim po ukončení súkromnoprávneho vzťahu upraveného nájomnou zmluvou jej jednostranným vypovedaním zo strany prenajímateľa. Je pritom dôležité sa zamerať na skutočnosť, že dotknuté nehnuteľnosti užíva v rámci samosprávy na základe zákonom daného dôvodu a právneho titulu. samosprávy - vo verejnom záujme.

4. Žalobca vo svojom vyjadrení k dovolaniu navrhol, aby dovolací súd dovolanie odmietol ako neprípustné, alternatívne zamietol ako nedôvodné. V podstatnom poukázal na vecnú správnosť a zákonnosť napadnutého rozhodnutia, ktoré vychádza zo správneho právneho posúdenia veci. Zastáva názor, že odvolací súd správne a aplikujúc relevantné ustanovenia právneho poriadku rozhodol o napadnutom rozsudku prvoinštančného súdu, jeho rozhodnutie v žiadnom smere nevykazuje znaky nepreskúmateľnosti, či arbitrárnosti, tak ako sa mylne žalovaná domnieva.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala strana sporu v zákonnej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) zastúpená advokátom (§ 429 ods. 1 CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), skúmal, či sú splnené aj ďalšie podmienky dovolacieho konania a predpoklady prípustnosti dovolania a bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) dospel k záveru, že dovolanie nie je prípustné, a preto ho podľa § 447 písm. c/ a f/ CSP odmietol.

6. V danom prípade vyvodila žalovaná ako prvé prípustnosť podaného dovolania z ustanovenia § 420 písm. f/ CSP, z ktorého vyplýva, že dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

6.1. Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP). Dovolačný dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

6.2. Hlavnými znakmi, ktoré charakterizujú procesnú vadu uvedenú v § 420 písm. f/ CSP, sú a/ zásah súdu do práva na spravodlivý proces a b/ nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby svojou procesnou aktivitou uskutočňovala jej patriace procesné oprávnenia. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom; integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce súdne konanie. Z práva na spravodlivý súdny proces ale pre procesnú stranu nevyplýva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predkladaným výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov a rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami. Jeho súčasťou nie je ani právo procesnej strany dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (porovnaj rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 97/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03).

Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle citovaného ustanovenia treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zo zákonného, ale aj z ústavnoprávneho rámca a ktoré (porušenie) tak zároveň znamená aj porušenie ústavou zaručených procesných práv spojených so súdnou ochranou práva.

7. Z obsahu dovolania vyplýva, že dovolateľka tvrdí, že odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu (i súdu prvej inštancie) bolo nedostatočné, arbitrárne a vecne nesprávne. Obsah spisu však nedáva podklad pre záver, že odvolací súd svoje rozhodnutie náležite neodôvodnil.

7.1. Vzhľadom k tomu, že odvolací súd sa stotožnil s odôvodnením rozsudku súdu prvej inštancie a odkázal naň (§ 387 ods. 2 CSP), rozhodnutie odvolacieho súdu v sebe tak zahŕňa po obsahovej stránke aj odôvodnenie rozsudku súdu prvej inštancie. Súdy oboch nižších inštancií v odôvodneniach svojich rozhodnutí podrobne popisali obsah podstatných skutkových tvrdení strán a dôkazov vykonaných v konaní, vysvetlili, ako ich skutkové tvrdenia a právne argumenty posúdili, z ktorých dôkazov vychádzali a ako ich vyhodnotili, zároveň citovali ustanovenia, ktoré aplikovali a z ktorých vyvodili svoje právne

závery. Odvolací súd náležite zdôvodnil svoje potvrdzujúce rozhodnutie založené na právnom závere, poukazujúc na právoplatný medzitýmny rozsudok, ktorým bolo rozhodnuté o danosti nároku, keď súčasne sa stotožnil so závermi súdu o výške bezdôvodného obohatenia za užívanie nehnuteľnosti zo strany žalovaného, ktorú výšku súd prvej inštancie ustálil podrobne vychádzajúc z odstránenie rozporov v záveroch znaleckých posudkov. Za procesnú vadu konania podľa § 420 písm. f/ CSP nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv dovolateľa. Len samotné spochybňovanie správnosti skutkových zistení a vyhodnotenia dôkazov súdom, ako i sama polemika s rozhodnutím odvolacieho súdu alebo prosté spochybňovanie správnosti rozhodnutia odvolacieho súdu či kritika jeho prístupu zvoleného pri právnom posudzovaní veci, významovo nezodpovedajú kritériu uvedenému v § 420 písm. f/ CSP.

7.2. Dovolací súd nezistil ani opodstatnenosť tvrdenia dovolateľky o arbitrárnosti napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu. O arbitrárnosti (svojvôli) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu odvolacím súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa odvolací súd natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam. Z napadnutého rozsudku odvolacieho súdu ale nevyplýva jednostrannosť, ktorá by zakladala svojvôľu alebo znamenala aplikáciu príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov popierajúcu ich účel, podstatu a zmysel. Tak isto, tú časť rozhodnutia (výrok o úrokoch z omeškania), ktorý zmenil odvolací súd, keď dospel k inému záveru, ako súd prvej inštancie, odvolací súd presvedčivo odôvodnil, keď uviedol, z akého právneho predpisu vychádzal a podal jeho správny výklad.

7.3. Pokiaľ dovolateľka chcela svojou dovolacou argumentáciou spochybniť správnosť právneho posúdenia veci odvolacím súdom, dovolací súd zdôrazňuje, že aj v prípade jej opodstatnenosti by mala za následok nanajvýš vecnú nesprávnosť napadnutého rozsudku, nezakladala by ale prípustnosť dovolania v zmysle ustanovenia § 420 písm. f/ CSP, vid' konštantnú judikatúru najvyššieho súdu (R 24/2017, 1Cdo/202/2017, 2Cdo/101/2017, 3Cdo/94/2017, 4Cdo/47/2017, 5Cdo/145/2016, 7Cdo/113/2017, 8Cdo/76/2018).

8. Vzhľadom na uvedené dovolací súd dospel k záveru, že žalovaná neopodstatnene namieta, že odvolací súd nesprávnym procesným postupom jej znemožnil uskutočňovať jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 písm. f/ CSP). Prípustnosť jej dovolania z tohto ustanovenia preto nevyplýva.

9. Žalovaná prípustnosť svojho dovolania vyvodzovala tiež z ustanovenia § 421 ods. 1 písm. a/ CSP, podľa ktorého dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu.

9.1. Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

9.2. Ak dovolateľ odôvodňuje prípustnosť svojho dovolania odklonom od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu podľa ustanovenia § 421 ods. 1 písm. a/ CSP, potom je povinný v dovolaní výslovne uviesť právne posúdenie odvolacieho súdu, ktoré považuje za nesprávne, konkretizovať, ako mal odvolací súd právnu otázku správne vyriešiť a zároveň musí špecifikovať ustálenú rozhodovaciu prax odvolacieho súdu, od ktorej sa mal podľa jeho názoru odvolací súd pri svojom rozhodovaní odkloniť (R 83/2018).

9.3. V rozhodovanej veci žalovaná pri vymedzení dovolacieho dôvodu nesprávneho právneho posúdenia veci odvolacím súdom spôsobom uvedeným v § 432 ods. 2 CSP v spojení s § 421 ods. 1 písm. a/ CSP dôsledne nepostupovala. Žalovaná v dovolaní vôbec nezadefinovala, nekonkretizovala právnu otázku, od vyriešenia ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu, neuviedla, v čom nesprávnosť jej riešenia odvolacím súdom podľa jej názoru spočíva a ako mala byť táto otázka správne vyriešená, ani nešpecifikovala konkrétnymi judikátmi, stanoviskami či rozhodnutiami ustálenú rozhodovaciu prax odvolacieho súdu (porov. R 71/2018), od ktorej sa mal podľa jej názoru odvolací súd pri svojom rozhodovaní odkloniť, ale iba prebrala svoju odvolaciu argumentáciu a v nej obsiahnutý vlastný pohľad

(v niečom i rozporný) zameraný predovšetkým na skutkový stav veci, z ktorého vyplýva, že ak by odvolací súd vyšiel zo skutkového stavu, ktorý ona považuje za správny, nevyhnutne by musel dospieť k odlišnému právnomu posúdeniu, a to že by žalobe nevyhovelo. Dovolateľka ňou tvrdený odklon vyvodzovala iba z jedného rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 3Cdo/49/2014, z ktorého vyplýva právna veta, podľa ktorej právo na náhradu za obmedzenie vlastníckeho práva podľa § 23 ods. 5 zákona č. 182/1993 Z. z. o vlastníctve bytov a nebytových priestorov v znení neskorších predpisov vzniklo ex lege jednorazovo tomu, kto bol vlastníkom zaťaženého pozemku ku dňu účinnosti tohto zákona (1. septembra 1993). Z predmetného ustanovenia nevyplýva ďalšiemu vlastníkovi zaťaženého pozemku právo na náhradu za pretrvávajúce obmedzenie jeho vlastníckych práv, z čoho vyplýva, že na predmetnú právnu vec nedopadá. Takéto vymedzenie dovolacieho dôvodu nesprávneho právneho posúdenia ale nespĺňa zákonom stanovenú požiadavku kladenú na spôsob jeho vymedzenia v zmysle § 432 ods. 2 CSP.

10. Dovolací súd je v súlade s dispozičnou zásadou viazaný uplatnenými dovolacími dôvodmi (§ 440 CSP), vrátane ich obsahového a rozsahového vymedzenia, a z iných, než dovolateľkou uplatnených dôvodov, napadnuté rozhodnutie preskúmať nemôže. Dovolací súd preto nemohol svoje rozhodnutie založiť na predpokladoch alebo domnienkach, ktorú právnu otázku eventuálne mala dovolateľka na mysli a ktorej správnosť alebo nesprávnosť by mala byť podrobená dovolaciemu prieskumu. Za týchto okolností dovolací súd nemohol pristúpiť ani k posudzovaniu všetkých procesnoprávných a hmotnoprávných otázok, ktoré pred ním riešili súd prvej inštancie či odvolací súd, pretože v takom prípade by totiž uskutočnil procesne neprípustný bezbrehý dovolací prieskum priečiaci sa nielen účelu ustanovenia § 421 ods. 1 CSP v spojení s § 432 ods. 1 a 2 CSP, ale aj princípu rovnosti zbraní a kontradiktórnosti konania, keďže rozhodnutie dovolacieho súdu by bolo založené na iných skutočnostiach, ako boli tvrdené dovolateľkou a ku ktorým mal možnosť vyjadriť sa žalobca ako protistrana vo svojom vyjadrení k dovolaniu.

11. Pokiaľ by dovolací súd absenciu konkrétnej a riadne vymedzenej právnej otázky nezohľadnil a napriek tomu by pristúpil aj k posúdeniu dôvodnosti podaného dovolania, uskutočnil by procesne neprípustný bezbrehý dovolací prieskum priečiaci sa cieľu sledovanému ustanovením § 421 ods. 1 CSP (porovnaj 1Cdo/23/2017, 2Cdo/117/2017, 3Cdo/6/2017, 4Cdo/95/2017, 7Cdo/140/2017, 8Cdo/78/2017, 9Cdo/197/2020). Ak by bez ohľadu na neprípustnosť dovolania pristúpil k posúdeniu vecnej správnosti rozhodnutia odvolacieho súdu [a na tom základe ho (dokonca) prípadne zrušil], porušil by základné právo na súdnu ochranu toho, kto stojí na opačnej procesnej strane (II. ÚS 172/03).

12. Z vyššie uvedených dôvodov dospel najvyšší súd k záveru, že na podklade dovolania žalovanej nemožno uskutočniť meritórny dovolací prieskum ani v časti dovolania žalovanej podaného podľa § 421 ods. 1 písm. a/ CSP.

13. Dovolací súd odmietne dovolanie, ak a/ bolo podané oneskorene, b/ bolo podané neoprávnenou osobou, c/ smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné, d/ nemá náležitosti podľa § 428, e/ neboli splnené podmienky podľa § 429 alebo f/ nie je odôvodnené prípustnými dovolacími dôvodmi alebo ak dovolacie dôvody nie sú vymedzené spôsobom uvedeným v § 431 až 435.

14. Najvyšší súd odmietol dovolanie žalovanej podľa § 447 písm. c/ CSP (v časti, v ktorej namietala existenciu procesnej vady konania v zmysle § 420 písm. f/ CSP), a vo zvyšku podľa § 447 písm. f/ CSP.

15. Najvyšší súd rozhodnutie o nároku žalobcu na náhradu trov konania o dovolaní neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

16. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.